Isus câștigă. Satana pierde

Textul de memorat: (Apocalipsa 12:17)

„Şi balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus Hristos.”

Sabat după-amiază

În cartea sa *Outnumbered: Incredible Stories of History's Most Surprising Battlefield Upsets*, Cormac O'Brien relatează poveștile unor armate care, deși depășite serios numeric, tot au câștigat. Vorbește despre armata lui Hannibal de la Cartagina, alcătuită din 55.000 de soldați, care a învins armata romană „invincibilă” care număra 80.000 de soldați puternici. Spune, de asemenea, povestea incredibilă a armatei grecești a lui Alexandru cel Mare care a învins Imperiul Persan.

Și noi ne luptăm pe viață și pe moarte cu un dușman viclean. Suntem depășiți numeric, iar șansele sunt împotriva noastră. Bătălia pare pierdută. Înfrângerea pare inevitabilă. Victoria nu se întrevede nicăieri. Dintr-o perspectivă pur omenească, pare că forțele lui Satana ne vor copleși.

Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, chiar dacă suntem depășiți numeric, chiar dacă șansele sunt (omenește vorbind) împotriva noastră, chiar dacă atacurile lui Satana sunt feroce, prin Isus vom câștiga, în cele din urmă. Tema ultimei cărți din Biblie, Apocalipsa, este aceasta: Isus câștigă, Satana pierde. Punctul culminant al acestei bătălii este descris în Apocalipsa 12, subiectul studiului nostru din această săptămână. Acest studiu ne va ajuta să înțelegem Apocalipsa 14 și cele trei solii îngerești.

Duminică, 26 martie

Lupta din ceruri

Apocalipsa 12 prezintă o serie de episoade dramatice, tablouri ale conflictului de veacuri dintre bine și rău care a început în cer, dar se va sfârși aici, pe pământ. Aceste episoade ne poartă prin negura timpului, de la scena incipientă a răzvrătirii lui Satana în cer și până la atacurile lui furibunde asupra poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă.

1. Citește Apocalipsa 12:7-9, unde este descris conflictul cosmic dintre bine și rău. Cum este posibil ca așa ceva să se petreacă în cer? Ce te învață aceste versete despre libertatea de a alege?

Apocalipsa 12:7-9

7. Şi în cer s-a făcut un război. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat şi ei,
8. dar n-au putut birui; şi locul lor nu li s-a mai găsit în cer.
9. Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit diavolul şi Satana, acela care înşală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui.

Liberul-arbitru este un principiu fundamental al guvernării lui Dumnezeu, atât în cer, cât și pe pământ. Dumnezeu nu a creat roboți nici în cer, nici pe pământ. Creați după chipul lui Dumnezeu, noi, oamenii, putem face alegeri morale.

Puterea de alegere este în strânsă legătură cu capacitatea de a iubi. Dacă iei libertatea de a alege, distrugi capacitatea de a iubi, căci nimeni nu poate fi forțat sau constrâns să iubească. Iubirea este o manifestare a liberului-arbitru. Fiecare înger din ceruri s-a confruntat cu alegerea de a răspunde iubirii lui Dumnezeu sau de a-i întoarce spatele în egoism, aroganță și mândrie. La fel cum îngerii din cer au fost confruntați, prin iubire, cu o alegere veșnică, Apocalipsa ne pune fiecăruia în față alegerile veșnice din cadrul conflictului final de pe pământ.

Nu a existat niciodată neutralitate în marea luptă (vezi Luca 11:23) și nu va exista nici în ultimul război de pe pământ. La fel cum fiecare înger a fost fie de partea lui Isus, fie de partea lui Satana, întreaga omenire va ajunge să facă o alegere finală și irevocabilă la sfârșitul timpului. Cine va primi loialitatea, închinarea și ascultarea noastră? Aceasta a fost dintotdeauna problema omenirii și va rămâne astfel, dar mai dramatică, în criza finală a istoriei pământului.

Dar iată vestea uimitor de bună: Apocalipsa 12 descrie victoria lui Hristos în acest conflict și tot ceea ce avem noi de făcut este ca, folosindu-ne liberul-arbitru, să alegem să fim de partea Lui, partea câștigătoare. Cât de minunat să poți alege de partea cui să fii într-o bătălie al cărei câștigător îl știi deja.

> *Gândește-te cât de sacră trebuie să fie pentru Isus libertatea noastră de a alege, încât ne-a oferit-o chiar dacă știa că Îl va duce la cruce (vezi 2 Timotei 1:9). Ce ne spune lucrul acesta despre libertatea pe care trebuie să le-o acordăm, cu responsabilitate, celorlalţi?*

> **2 Timotei 1:9** • *El ne-a mântuit şi ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui şi după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veşnicii,*

Luni, 27 martie

Atacul lui Satana

Satana a căutat de la început (vezi Apocalipsa 12:4,5) să Îl distrugă pe Hristos. Și totuși, la fiecare încercare a eșuat. La nașterea lui Hristos, de exemplu, un înger i-a avertizat pe Iosif și pe Maria cu privire la planurile malefice ale lui Irod și aceștia au fugit în Egipt. Isus a întâmpinat cele mai puternice ispite ale lui Satana în pustie cu un „Stă scris” și a găsit astfel protecție în Cuvântul lui Dumnezeu. În moartea Sa pe cruce, Isus a descoperit magnitudinea dragostei Sale și ne-a izbăvit de plata osândei păcatului. Prin învierea Sa, ca Marele nostru Preot înviat, ne izbăvește de sub stăpânirea păcatului în viețile noastre.

2. Citește Apocalipsa 12:4-6,9; Efeseni 5:25-27,32 și Psalmii 2:7-9 și definește următoarele simboluri:

Balaurul
Femeia
Copil de parte bărbătească
Toiag de fier

Apocalipsa 12:4-6,9

4. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului şi le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii, care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naşte.
5. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu şi la scaunul Lui de domnie.
6. Şi femeia a fugit în pustiu, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute şaizeci de zile. Apocalipsa 12:4-6
9. Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit diavolul şi Satana, acela care înşală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui.

Efeseni 5:25-27,32

25. Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele cum a iubit şi Hristos Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea,
26. ca s-o sfinţească, după ce a curăţat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt,
27. ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană.

32. Taina aceasta este mare – (vorbesc despre Hristos şi despre Biserică).

Psalmii 2:7-9

7. „Eu voi vesti hotărârea Lui” – zice Unsul – „Domnul Mi-a zis: „Tu eşti Fiul Meu! Astăzi Te-am născut.
8. Cere-Mi, şi-Ţi voi da neamurile de moştenire, şi marginile pământului în stăpânire!
9. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier şi le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.”

În Biblie, toiagul este simbolul domniei sau stăpânirii. Un toiag de fier este simbolul unei stăpâniri atotputernice, invincibile. Isus S-a luptat cu toate ispitele cu care ne luptăm și noi, dar a ieșit biruitor. Diavolul este un dușman învins. Hristos l-a învins prin viața, moartea și învierea Sa. Pentru că Hristos l-a învins deja pe crucea de la Calvar, și noi putem fi biruitori. Biruința lui Hristos asupra lui Satana a fost una desăvârșită, dar marea luptă dintre Hristos și Satana încă nu s-a încheiat.

Cu toate acestea, atunci când acceptăm prin credință ceea ce a făcut Hristos pentru noi, plata păcatului nostru este anulată și păcatele noastre sunt iertate. Stăm în fața lui Dumnezeu desăvârșiți, acoperiți cu neprihănirea lui Hristos. După cum scrie Pavel, „să fiu găsit în El nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință” (Filipeni 3:9). Dacă suntem iertați, nu putem fi acuzați de nimic. Isus a biruit și a trecut pentru totdeauna peste cele mai rele lucruri pe care păcatul și răul I le-ar fi putut face. El a atacat răul cu toată puterea și l-a învins. Când Îl acceptăm pe Isus prin credință, biruința Lui este și a noastră.

> *Ai certitudinea mântuirii datorită victoriei Lui Hristos în lupta cu Satana? Cum experimentezi ceea ce a scris Pavel în Filipeni 3:9?*
>
> **Filipeni 3.9***: și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință.*

Marţi, 28 martie

Acceptarea biruinţei lui Isus

Așa cum spune Biblia, Isus nu a pierdut niciodată o luptă cu Satana. El este un puternic biruitor, învingătorul puterilor răului. Una este să credem că Isus a biruit ispitele lui Satana și altceva este să credem că biruința lui Hristos este și a noastră.

3. Citește Apocalipsa 12:10. Ce încurajare găsești în faptul că acuzatorul tău „a fost aruncat jos”?

Apocalipsa 12:10

10. “Şi am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâşul fraţilor noştri, care zi şi noaptea îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.”

Deși lupta este încă în toi pe pământ, Satana a pierdut. Punct. Lucrul acesta nu este adevărat doar în dreptul victoriei finale a lui Hristos în punctul culminant al istoriei pământului, ci și în cazul luptei noastre cu stăpânirile și cu puterile răului în viața personală. Unii creștini trăiesc într-o frustrantă stare de înfrângere. Speră să dobândească victoria asupra vreunei atitudini sau asupra vreunui obicei, dar nu reușesc să înțeleagă realitatea biruinței lui Hristos în dreptul lor în viața lor personală.

4. Citește Apocalipsa 12:11. Ce victorie ne asigură Hristos aici?

Apocalipsa 12:11

11. Ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte.

De șapte ori întâlnim în mesajele pentru cele șapte biserici din Apocalipsa expresia: „Cel/celui ce va birui”. Aici, în Apocalipsa 12:11, găsim iarăși acest concept al biruinței. Cuvântul „(au) biruit” în limba originală a textului este *nikao*. Poate fi tradus literal prin: „au cucerit, au învins, au triumfat sau au ieșit învingători”. Iată cum putem fi biruitori: Apocalipsa 12:11 afirmă că „prin sângele Mielului”.

În Apocalipsa 5:6, într-o viziune profetică, Ioan se uită la cer și vede „un Miel” care „părea junghiat”. Jertfa lui Hristos este în centrul atenției întregului cer. Nu există o dovadă a dragostei infinite și de nepătruns a lui Dumnezeu mai sublimă decât Golgota.

Când acceptăm prin credință ce a făcut Hristos pentru noi, plata pentru păcatul nostru este anulată și stăm desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu. Păcatele noastre sunt iertate (Coloseni 1:14; Efeseni 1:7; Coloseni 2:14), iar „pârâșul fraților noștri […] a fost aruncat jos” (Apocalipsa 12:10). Suntem răscumpărați, biruitori și mântuiți, nu prin meritele noastre, ci prin biruința lui Hristos în dreptul nostru.

Femeia în pustie

5. Citește Apocalipsa 12:6 și compar-o cu Apocalipsa 12:14-16. Observă cu atenţie intervalul de timp, atacul lui Satana asupra „femeii” (biserica lui Dumnezeu) și cum are grijă Dumnezeu de poporul Lui. Ce te impresionează în aceste versete?

Apocalipsa 12:6

6. Şi femeia a fugit în pustiu, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute şaizeci de zile.

Apocalipsa 12:14-16

14. Şi cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustiu, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremuri şi jumătatea unei vremi, departe de faţa şarpelui.
15. Atunci şarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul.
16. Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul şi-a deschis gura şi a înghiţit râul pe care-l aruncase balaurul din gură.

Cele 1.260 de zile din Apocalipsa 12:6 sunt paralele cu o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, din Apocalipsa 12:14. Aceeași profeție despre vremea sfârșitului, descriind același interval de timp, se găsește în Daniel 7:25; Apocalipsa 11:2,3 și Romani 13:5. Pentru că acestea sunt simboluri profetice (nu a fost dusă în pustie o femeie reală cu aripi), aplicăm principiul timpului profetic de „o zi pentru un an” (vezi, de exemplu, Numeri 14:34 și Ezechiel 4:4-6) pentru aceste profeții. Aceasta înseamnă, pur și simplu, că o zi profetică înseamnă un an. Comentând aceeași perioadă profetică din Apocalipsa 11:2, Biblia de Studiu (Casa Bibliei) declară: „Comentatorii istoricişti au văzut în cele 1.260 de zile profetice 1.260 de ani (538-1798)” – p. 1.780, comentariul la Apocalipsa 11:2. O biserică stricată – împreună cu un stat corupt – i-a oprimat, persecutat și chiar ucis uneori pe oamenii credincioși ai lui Dumnezeu.

Această persecuție înverșunată, satanică, împotriva creștinilor, care credeau în Biblie, era o extensie a marii lupte dintre bine și rău. Ieșind din întunericul Evului Mediu, în timpul Reformei, oamenii s-au confruntat cu o alegere. Aveau să fie credincioși Cuvântului lui Dumnezeu sau aveau să accepte învățăturile preoților și ale prelaților? Din nou, adevărul a triumfat și Dumnezeu a avut oameni care I-au rămas credincioși în fața opoziției neînduplecate.

În aceste versete apar câteva expresii fascinante și extrem de încurajatoare cu privire la grija lui Dumnezeu. Apocalipsa 12:6 folosește

expresia: „un loc pregătit de Dumnezeu”. Apocalipsa 12:14 declară că femeia a fost „hrănită” în pustie, iar Apocalipsa 12:16 declară: „pământul a dat ajutor femeii”. În vremurile de persecuție severă, Dumnezeu a avut grijă de biserica Sa. Cum a făcut atunci va face și pentru rămășița Lui din zilele din urmă.

> *Descrie o perioadă dificilă sau de încercare din viaţa ta când ai fi putut fi uşor descurajat, dar Dumnezeu ţi-a oferit un loc de scăpare şi te-a „hrănit” în vremuri grele. Cum te-a ajutat Dumnezeu atunci când aveai nevoie cel mai mult?*

Joi, 30 martie

Rămăşiţa lui Dumnezeu din zilele din urmă

Diavolul a fost într-un război continuu cu Hristos începând cu răzvrătirea lui din cer (Apocalipsa 12:7). Scopul lui Satana de atunci este același cu scopul lui de acum: să preia controlul asupra universului (vezi Isaia 14:12-14). Atenția lui, în ultimele zile ale istoriei pământului, se concentrează asupra poporului lui Dumnezeu. Apocalipsa 12:17 declară cu tărie că balaurul (Satana), care era mâniat (furios) pe femeie (biserica), s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei. Această expresie, „rămășița seminței ei”, este tradusă și ca „rămășița”, în versiunea King James. Rămășița lui Dumnezeu Îi rămâne loială lui Hristos, supusă adevărului Său și credincioasă misiunii Sale.

6. Citește Apocalipsa 12:17. Ce caracteristici ale rămăşiţei lui Dumnezeu, ale bisericii Lui din zilele din urmă, se găsesc în acest verset?

Apocalipsa 12:17

17. Şi balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus Hristos.

În Apocalipsa 12:17, Satana (balaurul) este mâniat pe femeie, biserica lui Dumnezeu. Diavolul este furios pe poporul care ține poruncile lui Dumnezeu și va face tot ceea ce îi stă în putință să îl distrugă.

În cele din urmă, va face să se dea un decret prin care aceștia să nu poată cumpăra sau vinde și să fie aruncați în închisoare și trimiși la moarte (vezi Apocalipsa 13:14-17). Dacă Satana nu Îl poate distruge pe Hristos, va încerca să distrugă obiectul iubirii Lui celei mai profunde – biserica lui Hristos. Ultimul război al pământului nu are în centrul atenției Orientul Mijlociu și diferitele conflicte de acolo, ci se concentrează asupra minții

oamenilor din poporul lui Dumnezeu din întreaga lume. Este o luptă între două forțe opuse: Hristos și Satana. Din nou, nimeni nu este neutru.

Întrebarea principală în acest război final este: „Cui îi suntem loiali? Cui ne supunem?" Cerul caută credincioși care sunt atât de atrași de dragostea lui Hristos, atât de dedicați scopurilor Lui, atât de încurajați de Duhul Lui și atât de supuși poruncilor Lui, încât sunt dispuși să înfrunte până și moartea pentru cauza Lui.

Lumea noastră se îndreaptă spre o criză majoră. Dar în Isus, prin Isus și datorită lui Isus, biruința ne este asigurată, atât timp cât rămânem legați de El, lucru pe care îl facem prin credință – o credință care conduce la ascultare. Totul se rezumă la alegerea noastră.

> *Cum este ilustrată realitatea din Apocalipsa 12:17 în viața ta, în experiența ta creștină? Adică, în ce moduri se desfășoară marea luptă în viața ta?*

Vineri, 31 martie

Un gând de încheiere

Într-un fel, am putea spune că Dumnezeu nu a avut de ales: dacă voia făpturi care să Îl iubească și care să îi iubească pe alții, trebuia să le creeze libere. Dacă nu erau libere, nu puteau iubi, și ce ar fi universul nostru fără iubire? Ar fi ceea ce au pretins unii oameni: nimic altceva decât o mașinărie absurdă care lucrează după legi stricte de cauză și efect și în care nu am avea libertatea de a alege, ci am fi doar grupări de particule care urmează numai legile fizicii. O imagine deloc plăcută, care nu reprezintă adevărul pe care îl știm despre noi în adâncul nostru.

„Legea iubirii fiind temelia stăpânirii lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor inteligente depinde de acceptarea, în mod desăvârșit, de către acestea, a marilor ei principii de neprihănire. Dumnezeu dorește de la toate ființele create de El o slujire din dragoste, slujire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește nicio plăcere într-o ascultare forțată; El acordă tuturor libertatea voinței pentru ca astfel ei să-I poată aduce o slujire liber consimțită.

Atâta vreme cât toate ființele create au recunoscut ascultarea iubirii, o desăvârșită armonie a existat în tot universul lui Dumnezeu. Era bucuria oștilor cerești aceea de a aduce la îndeplinire planurile Creatorului lor. Ele își găseau plăcerea în reflectarea slavei Sale și în a-I aduce laudă. Iar în timp ce iubirea față de Dumnezeu era supremă, iubirea unuia față de celălalt era plină de încredere și neegoistă. Nu exista nicio notă de discordie care să tulbure armonia cerească" (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp. 34, 35).

Studiu zilnic

Biblia: *Estera 4 – 10;*

1. Ce s-a făcut omului pe care a vrut împăratul să-l cinstească?
2. Cine i-a spus lui Haman că va cădea înaintea lui Mardoheu și de ce?
3. Cum se numea noua sărbătoare iudaică și câte zile ținea?
4. Ce a fost scris în cronicile regale despre Mardoheu?

Ellen G. White: cartea *Rugăciunea, capitolul 19 (până la „Îngenuncherea în rugăciune arată respectul … faţă de Dumnezeu”).*

5. Ce datorie avem în închinarea particulară și în cea publică?